

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18751/2023
15.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живко Ракоњац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., општина ..., чији је пуномоћник Босица Живковић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5072/22 од 13.12.2022. године, у седници одржаној 15.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5072/22 од 13.12.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5072/22 од 13.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 138/21 од 16.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени на чинидбу пуњења гасом аргоном постављених елемената на објекту тужиоца који се налазе на Бованском језеру, Општина Алексинац и то: четворокрилног портала, јк улазних врата и дк фикс портала, уграђених у приземном делу објекта по основу обавеза из закљученог уговора о делу од децембра 2015. године, а уколико у том року на испуни наведену обавезу тужени је обавезан да тужиоцу врати на име више плаћене цене износ од 54.400,00 динара са законском затезном каматом од 28.02.2022. године до исплате, док је у преосталом делу тужбени захтев тужиоца који се односи на алтернативну обавезу туженог да уколико не испуни чинидбу и то на име враћања од досуђеног износа до траженог износа од 54.500,00 динара са законском затезном каматом на наведену разлику, одбијен је, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 175.420,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 5072/22 од 13.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу

става првог и ставу другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије туженог на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку. Наиме, предмет тражене судске заштите је испуњење обавезе туженог према тужиоцу у складу са уговором о делу којим се тужени обавезао да тужиоцу угради елементе столарије са флот стаклом пуњеним аргоном. О овом захтеву тужиоца одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем као у овој правној ствари. Наводима ревизије туженог заправо се оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољен на основу 407. став 2. ЗПП.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Ставом 3. истог члана, прописано је да као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а тужилац је у тужби навео да пристаје да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 1.). Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради чинидбе поднета је 14.09.2016. године, а коначно прецизирана поднеском од 28.04.2022. године. Вредност предмета спора је 54.500,00 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија туженог недозвољена, са којих разлога је на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина , с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић